

— Всичко може, — рече жената, стана, уви въ шалчето дѣтето и почна отново да благодари Авдеича и да се прощава.

— Земи туй ради Бога, — каза Авдеичъ и ѝ подаде една монета, — да си купишъ забрадка. Тя се прѣкръсти, прѣкръсти се и той и я изпроводи.

Авдеичъ обѣдва, разчисти масата и пакъ седна на работа. Работи, но прозореца не забравя: щомъ притъмнѣе, веднага гледа кой минава. А минаватъ и познати, и непознати, и нищо особно нѣма.

По едно врѣме вижда, че тъкмо противъ неговия прозорецъ се спира нѣкаква бабичка. Носи табличка съ ябълки; но тѣ сж малко, разпродала ги, а прѣзъ рамо носи чувалъ съ трѣски. Събрала ги е нѣйдѣ, дѣто строятъ нова кжща, и сега си отива дома. Иска да тури чувала на другото рамо. Тя го сложи наземи, остави таблата съ ябълкитѣ и почна да набива трескитѣ въ чувала. Но въ това врѣме туку изневидѣлица се яви единъ хлапакъ съ изпокжсана фуражка, грабна една ябълка и поиска да избѣга, но бабата бързо се обърна и го сграбчи за ржката. Момчето почна да се дърпа, но старата го улови съ двѣтѣ ржцѣ, гътна му шапката и го хвана за косата. Момчето вика, бабата го хока. Въ това врѣме Авдеичъ захвърля шилото и бързо се озовава на улицата; бабата дърпа за коситѣ и гълчи момчето, като му се заканва, че ще го прѣдаде на стражаря, но то се дърпа и се опира:

— Азъ, каже, не съмъ ти взелъ никаква ябълка; защо се биешъ, пустни ме!

Авдеичъ почна да ги разтърва, улови момчето за ржка и казва:

— Пустни го, бабо, ради Христа!